

ЗА ВЕЛИКДЕНЬ

Две дечица,
Янка и Росица,
за гората тръгнаха полечка,
по оная цъфнала пжтечка,
дето Заю-Баю съсъ другари
за Великдень яйчицата шари.
И вървѣха колкото вървѣха,
седнаха на сѣнка и запѣха:
„Вече иде, иде празникъ ли-
чень,

цѣлъ въвъкитки и вѣнциокичень,
цѣлия въ игличе оросено,
а въ срѣдата яйчице червено,
носи радостъ, слънце по джбрави,
дарастемевсички живи, здрави.
Низъ полята колкото тревица,
по кжщята толкова дечица...
Затова на люляка отъ вчера,
пѣе, пѣе, птичка сребропера!...

И. Стубель

Задуха топълъ юженъ вѣ-
търъ, прояде снѣга изъ поле-
то, изъ улицитѣ и градинитѣ,
срина го отъ плѣвницитѣ, обо-
ритѣ и кжщитѣ, отъ сламитѣ
въ полето и сѣната въ дворо-
ветѣ. Излѣзоха на просторъ
намжчили се отъ лежане въ

оборитѣ буйни телци. Зави-
риха опашки, задигаха се на
преднитѣ си крака като че ро-
гачи ще правятъ, запреска-
чаха се, разиграха се изъ ули-
цитѣ. Загониха ги весело деца,
оплескали си съ калъ чакъ до
плешкитѣ. Отекнаха мъжки